

Literární příloha Splav!u

číslo 1

06/07/09

Slovní průtrž

Do literární soutěže se sešly texty nejen kvalitní, ale i ty méně čtivé. Někteří autoři se do soutěže přihlašují neustále, ač nikdy nezískali a nejspíš ani nezískají žádnou cenu (a stejně nepravděpodobné je čestné uznání poroty). Nejspíš to ale budou zkoušet dál, neschopni přiznat si své kvality. Poezie v podání Martina Vídenského znamená prvoplánové dětské říkanky. Báseň Nečekaná reakce je snůškou prostoduchých veršů. Andrea Bátovská se do poezie nastěší ani nepouští. Nepoutavý příběh o ničem neozvláštní ani jakýmikoliv literárními prostředky. Vypráví o jednom dni, kdy se jí staly samé nepříjemnosti. Cestou do práce zažila tolik trablů jako ostatní za dva měsíce. Nepříjemnosti vrší na jednu hromadu a jediné, co může čtenář s příspěvkem provést, je pousmát se nad drobnými starostmi obyčejné městské ženy. Jan Hamrník se pokusil popsat praktiky jedné americké firmy. Používá mladistvé obraty, jeho styl trochu připomíná známé knihy C. D. Payna Mládí v hajzlu. Rychlý obrat v příběhu bez logické návaznosti však nevytvoří potřebné napětí a čtenářova pozornost usíná. Posuďte sami; pro potěšení z autenticity jsme zveřejněné příspěvky ušetřili korektur.

redakce

Martin Vídenský

Nečekaná reakce

Pohlédl jsem do tvých očí,
hlava se mi z toho točí.
Zrakem sjíždím níž a níž,
čekám, kdy mě zastavíš.
Zakotvil jsem u klína,
kde stála lahev od vína.
Všimla sis mých rudých oušek,
nabídlas mi suchý doušek.

Očista dočista

Ve špinavých kalužích
zrcadlí se čisté nebe.
Jed v lákavých ampulích
mozek z hlavy nám vyjebe.

Duše(v)ní

Za oknem prší.
V hrnci mrtvolu dusím.
Mám kůži husí.

Andrea Bátovská

Když už má být den blbec, tak se vším všudy! A takový den blbec jsem zažila tři dny před Štědrým dnem. Ráno jsem vstala, a jelikož i moje drahá polovička měla stejnou cestu jako já, nabídla se, že mě ráno odveze do práce. Už už jsem si plánovala, jak si nadělám půl hodinky k dobru, a jak stihnu koupit poslední drobnosti pod stromeček, ale nic se nemá plánovat dopředu.

Ráno přijdeme k autu, ale ouha, zámky u dveří přimrzlé a vůbec nešly otevřít. Tak trochu jsme byli poučeni z minulých nezdarů, a proto manžel otevřel zadní okénko u kufru s tím, že se touhle škvírou protáhneme do auta. Moc jsem z toho sice nebyla nadšena, ale nic naplat! Bum! Práskla jsem se do hlavy a na okamžik se mi zatmělo před očima. To však nebylo všechno! Aby toho nebylo málo, zašprajcla se mi noha za sedadlo a né a né ji vytáhnou. Manžilek vyprskl smíchy! Ale kdo se směje naposled, ten se směje nejvíc.

V autě jsme seděli jako dva hříbečkové, on za volantem, já na místě spolujezdce a civěli před sebou na zamrzlé čelní sklo, přes které nebylo nic vidět. Co teď? My, dva v autě, bez možnosti dostat se ven a sklo evidentně potřebovalo před jízdou oškrabat

(...)

Nenapadlo nás nic jiného, než stáhnout okénko u řidiče a sklo alespoň do poloviny oškrabat. Povedlo se! Manžel se na pokraji svých sil skulil do sedadla a chtěl okénko povytáhnout zpět. To se však o kousek uhnulo. Zkusil jej vrátit zpět. Povedlo se. Vytáhl jej o kousek výš, ale okénko v tu chvíli prostě chtělo zlobit. Narovnal ho tedy zpátky do správné polohy, a aby se už nehnulo, jednou rukou ho přidržel a usměrňoval, druhou pomocí páčky sunul nahoru. V tom se ozvala obrovská, dunivá rána! Okénko se rozletělo na spoustu malých kousíčků! Manžel nadával jak Turek, jak jen ohromeně koukala na místo, kde kdysi bylo okénko.

Tohle jsme tedy opravdu nečekali, seděli jsme vedle sebe jak dvě trubky, koukali jeden na druhého. Co teď? Venku pod nulou, ke všemu padal sníh a dlouhá cesta před námi. Jíždě jsme se však nevyhnuli, museli jsme. Dvacetiminutová jízda vůbec neutíkala, a my dva div nepřimrzli k sedačkám.

Jakmile jsme však dorazily do Pardubic, tím to pro nás všechno ještě neskončilo. Zámky po cestě nerozmrzly, nao-

pak, snad ještě víc zamrzly. Já jsem musela nějak vystoupit z auta a jít do práce, manžel naopak musel zajet do autoservisů. Ale jak ve městě vystoupit, aniž bychom na sebe strhli pozornost okolí?

Ještě že jsem si vzala tak taktního chlapa, který mi zajel do podzemních garáží obchodního domu, abych se tam tak mohla skrz okénko řidiče vysoukat ven z auta. Ovšem jak na potvoru, o půl sedmé ráno, museli lidi courat pro auta na parkoviště, a my s manželem tak vypadali jako zloději aut. A když se nejmíc kolemjdoucí dívali, musela jsem zrovna lézt z okénka a následně odebírat od manžela svoji kabelku s igelitkou, manžel pak kvapem odjel autem a já zmizela v dáli v ruchu velkoměsta.

(...)

Jan Hamrník

Team

Začínal jsem bejt vážně naštvanej. Znáte to: nejdřív jen tak trochu, spíš zneklidněnej, potom zpruzelej, netečnej a nakonec už otrávenej, znuděnej a vytočenej. Bylo to už víc než tři čtvrtě roku, co jsem odmaturoval na střední škole. Na gymplu, docela i prestižním, po pravdě řečeno. Jenže na vejšku jsem se nedostal a na vošku nebo jazykovku se mi nechtělo, a tak jsem od té doby hledal zaměstnání. Jenže jsem buď neměl štěstí, nebo jsem neměl známý na těch pravých místech, asi.

Až přišla ta reklamní agentura. Reklamní agentura Happy People, která zrovna hledala prodejce. Netušil jsem, o co se jedná, ale proč bych to nezkusil? (Tak nějak jsem si to tehdy vážně řek – i když se teda jedná o dost velký klíšé, uznávám).

Firma sídlila v Praze na Václaváku, kam mi to z místa mého bydliště (taky krásně frázovitý spojení, co?) trvalo vlakem a následně pěšky asi hodinu. První věc, kterou jsem v Happy People musel udělat, bylo vyplnění dotazníku. Klasika: jméno, příjmení, datum a místo narození, dosažený vzdělání a potom otázky typu „jak vysoký plat požadujete“, „co můžete naší firmě nabídnout“, a podobný kraviny. Do všech kolonek jsem něco napsal, nad ničím nepřemejšlel delší dobu, než pár vteřin... a naivně si myslel, že následnej pohovor se zástupcem manažera panem Skohoutilem, jak se mi představil, bude o dost zábavnější.

Jenže chyba lávky: zdálo se mi, jako by ten dotazník pokračoval dál, jen už ne ve spojení já – tužka – papír, ale nově v podobě rozhovoru (tedy interview, rozhovoru v novinářským slova smyslu) mezi chlapíkem, co se pořád vyptával na kraviny, a mnou. Lehce koktal a zadržával, po masitým obličejí mu proudily čůrky potu jako kapky deště a v každý větě říkal asi šestkrát „vlastně“ – na to jsem se soustředil nejmíc. Na odpovědi jsem se ani koncentrovat nemusel, protože když na frázi odpovíš ještě větší frází, je tazatel většinou spokojenej, poněvadž to je přesně odpověď, kterou očekával.

I když... „Co by firma ztratila, kdyby vás nevzala?“ zeptal se mě a já vůbec nevěděl, co plácnout.

Jasně, odpovědí „mladého, perspektivního, ambiciózního, charismatického, sympatického a vzdělaného člověka, který je navíc ochotný se učit“, bych nic nezkažil. Jenže mně v té době ještě bylo blbý sám sebe takhle vychvalovat.

„Co by ztratila? No asi mě,“ řek jsem po chvilce zamýšlení a lehce se usmál. A Skohoutil? Ten se začal celej otrásat smíchem naprostýho blbce a očka se mu stáhla, takže místo prasete na chvíli připomínala vietnamskýho trhovce.

„Zejtra v sedm hodin ráno čekaňte na chodbě před hlavními dveřmi. Zkusíte si absolvovat jeden náš den a pak se uvidí, jestli budete mít zájem, případně jestli budeme mít zájem my,“ řekl mi, než jsem odešel.

„A vezměte si oblek a kravatu, to je nutný...“

(...)

Dělal jsem rychlý pokroky. Už jsem u lidí dokázal docela dobře VYVOLAT DOJEM, že nabízenou věc potřebujou. V tom jsem viděl základ – protože málokdo potřebuje služby, který prodáváme, bezpodmínečně. Kouzlo spočívá v tom, že jim VSUGERUJETE, že to tak je. Hodně mi pomáhalo, když jsem si vzpomněl na větu, kterou mi jednou řekla Klára:

„Nikoho z těch, který oslovíš, už s největší pravděpodobností nikdy neuvidíš, takže si můžeš dovolit prakticky všechno.“

A já jsem se podle toho řídil. Hlavně proto jsem to za pouhý dva měsíce dotáhnul na obchodního zástupce. Kristýna se mi svěřila, že tak rychle se na druhej stupínek nedostala ani ona, a já na sebe byl fakt pyšnej.

Spousta kolegů nezvládla posun o jedinou příčku nahoru ani za půl roku nebo dokonce za celej rok, co ve firmě pracovali. Po pravdě řečeno nechápu, proč takový lidi u Happy People zůstávali – a některý pořád zůstávají. Každý den sem choděj na dvanáct hodin a málokdy si vydělaj tolik, aby to v přepočtu na hodku znamenalo slušný peníze. Hlavně kvůli nim se připravuje debilní ranní program a vůbec všechny ty hovadiny. Tomu, kdo ví, že je dobrej a usíná s vidinou manažerskýho platu, tomu nikdo nemusí vykládat kecý o partě a o týmu. Ten zůstane. Ale člověk, kterej si vydělá kulový, musí mít pocit, že aspoň pracuje v prostředí skvělých a kamarádkých lidí, když prachy chyběj.

Neuběhnul ani rok a jsem manažer. Mám svoji kancelář a nedělám skoro nic. Jen každý ráno přijdu do té kanceláře na mítink, kde říkám úplně to samý, co do mě ze začátku cpal David a co do svých podřízených cpou všichni manažeri v Happy People a nejspíš i ve všech podobných společnostech. Občas vyzpovídám svýho zástupce a trenéry a večer po skončení pracovní doby se spolu s ostatníma podílím na udržování dobré nálady.

Jo a vydělávám dvě stě tisíc měsíčně, plus minus.